

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094901776/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

fundne gik over i menneskenes sjæl. Og så dør digter efter digter, og enhver efterhader en ny blækstjerne på tilværelsens firmament.

Men livet af mæste vand skal bide dyrt og spældent, helt vil det bide gennemudret og gjort udrikkeligt, og så skal de endelig spejle efter friske strømme, når det er for sent, og med væmmelse skal de udgyde det blækkede livsvand, men bide nødt til at drikke det igen, fylde deres munde med det, de spyttede i.

Se her en forfatter, jeg har dyppet i bundfaldet af mit blækhus. Hvad skulle jeg gøre? Han vilde derned. Han søgte dybbed og fandt lavhed. På bunden lugter det fælest; det kan kun bruges til gødning. Han, I ser her – foruden adskillige andre, jeg har dyppet – strør nu mæg på litteraturens avisager, og hvis I vil stikke næsen lidt i vinden, kan I vist lugte, at der blir pirret godt i møddingen. Jo krassere gødning, des skrappere host af berømmelse et cetera.

Men hvad vil der ske, hvis de engang alle sammen kun vil skrive med bundfaldet, med mit blæknavn. Hvor skal jeg – sig mig kun det! – få skidt nok fra til dem alle?

Min føer: Bring så vore gæster frem! Hvor mange har vi i aften?

Andre ånder: Kun tre. Den ene er en digter.

Min føer: Gem ham til sidst, vi skal ha mønskab med ham.

Første ånd: Ser I denne lille klump sjæl? Den var nedsyttet i en øksekrøp, klemt og knæget som en fod i snævre støvler. Den sad i legemeets bur som en slet passet fugl, fik aldrig tankefri eller livets vand, så hang den med næbbet og udpippede sit liv. Med møje fik jeg haket den ud af kroppen efter megen rykken og sliden; den sad sammenpresset som i en skruestik. Se, hvilken forvreden, melankolsk karklud! Det er sjælen af en rigmand, af en fed jordklump, som ruller i støv og stadig vokser som en lavine, idet han triller ned over et mageligt skråplan af god mad og bedre drikke. Gi ham at æde: skruptusserygge med grøngul snogesovs.

Anden ånd: Her er en, som har beruset sig i elskov; han har elskovsdrunken ikke bekommet vel, for nu er han nået til gruset. Flygtig er kærligheden som æter, tung og tyk er siruppen på bunden, og den var de to elskende nu midt i. Det var en aften, de sad i mørke i en sofa og faldt i søvn; da strøg jeg dem over øjnene med min ene vinge og gik deres dunkle drøm om elskov en tyde-